

[Oluf Pedersen.]

fik vi underskud, og i fjor fik vi underskud, fordi vi troede, det stod så godt til; men såsnart der som i dag, er en, om jeg så må sige, pessimistisk stemning, er der ingen fare for valutaunderskud. Det tror jeg man må tage med i sine betragtninger.

Hvad angår selve den økonomiske års-oversigt, mener jeg, at de slutninger, ministeren drager deraf er forkerte; på den anden side må jeg sige, at det er et fortrinligt værk, for efter min opfattelse viser dette årsskrift, at jeg har ret i mine betragtninger. Jeg læser det nemlig lige stik modsat den højtærede minister.

Ser man på tabel II, side 31, viser det sig, at der målt i uforandret pengeværdi, målt i 1949-kroner, fra 1947 til 1954 var en stigning i landets samlede indtægter på ca. 25 pct. eller over 4 milliarder kr. Ser man på de enkelte år, vil man opdage, at i 1950—51, da den høje beskatning blev gennemført under ministeriet Erik Eriksen-Kraft, fik vi ingen stigning. Man må altså være klar over, at forbrugsbegrænsende skatter, som man nu igen taler om, modvirker en stigning i den fælles indkomst, virker, om jeg så må sige, stik imod det, der vel i og for sig var hensigten. Som følge af de skatter, der blev gennemført i 1950—51, steg arbejdsløsheden med 10 000 i 1951 og med 20 000 i 1952.

Det er også meget interessant, nu da vi står overfor skatter af denne art, at se tabel IV, side 33, som viser, hvorledes disse indtægter er blevet brugt. Er det rigtigt, at vi bruger for meget, er det rigtigt, at den almindelige befolknings forbrug er for stort? Jeg må sige, at når jeg ser på stigningen i forbruget, får jeg den stik modsatte opfattelse. Det offentlige forbrug er ifølge tabellerne steget med 30 pct., medens det private forbrug af ikke-varige goder, som man giver skylden for underskuddet i valutakassen, kun er steget med 10 pct., medens produktionen i samme tidsrum er steget med 25 pct. Det var dette private forbrug, man satte ned, da man gennemførte beskatningen i 1951—52.

Ser man derimod på forbruget af de varige goder, som den velhavende del af befolkningen kan skaffe sig, viser det sig, at dette er steget med 40 pct. Motorkøretøjerne er steget med 400 pct.; det er her, forbruget

er steget — og steget stærkere end produktionen i det danske samfund.

Jeg synes, det er meget dristigt, når man ved, det ligger således, at rette dette angreb mod den fattige mands forbrug. Jeg mener, det skal slås fast, at det almindelige forbrug er steget meget mindre end produktionen, og erfaringerne fra 1951—52 lærer os, at en nedsættelse af dette forbrug i første linie kommer til at påvirke beskæftigelsen og giver arbejdsløshed. Jeg personlig har den opfattelse, at et samfund altid er tjent med vellønnede arbejdere. Når arbejdslønnen har en god størrelse, betyder det en god smørelse og stor produktion. Det tror jeg man skal gøre sig klart, og jeg kan ikke forstå, at man her fra regeringens og folketingets side vil kaste sig over de fattigste; jeg synes, det er helt uberettiget. Naturligvis vil jeg ikke benægte, at der har været valutavanskeligheder, og jeg vil heller ikke nægte, at det var rart, om man kunne få billigere penge og komme ud af den hårde kreditstramning, men jeg vil gerne slå fast, at efter min opfattelse er det, man foreslår nu, værre end det, vi har i øjeblikket.

Jeg vil her henvide til en kronik i „Politiken“ for den 10. marts 1955 af professor, dr. polit. Jørgen Gelting, som jo er kyndig på disse områder — jeg ser, at han var medforfatter af nationalbudgettet i 1951, en af dem, der havde ansvaret for dette, og som altså kender noget til disse ting. Professoren omtalte i sin kronik det forhold, jeg her har fremdraget, at forbrugernes andel i nationalindkomsten har været faldende, og det er derfor, siger professoren, ikke forbrugerne, der er skurken i stykket. Han føjer dertil, at man kan påvise, at forbrugsbegrænsende afgifter forudsætter, at man er villig til at tage en tilstrækkelig stor indtægtsnedgang og arbejdsløshed med i købet. Han siger herom — jeg beder om tilladelse til et ganske kort citat —:

„Man har ganske vist hævdet, at en forbrugsbegrænsende finanspolitik i modsætning til en skærpelse af kreditpolitikken *ikke* vil ramme produktion og beskæftigelse. Men dette er i åbenbar strid med både erfaringen og den sunde fornuft.“

Der er al mulig grund til at tro, at professor Geltings betragtninger er rigtige. Det var, hvad jeg ventede skulle blive resultatet